

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Danieli Presbytero. 292.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τυραννικῶς βιάζομενός, ὅπως ἔλευ-
 θῆσεν παντός ἀγχιρῆ παρῆς ἔχον τιῶ
 ψυχῶν, τροπαίοις λαμωρῆς καὶ πολ-
 λοις ἐναλλάσσου διχμοῖς. ὁ δὲ σκεί-
 ναις μὲν κατακράτος ἀλθῆς, καὶ ὑπὸ
 τῆς βαρβαρικῶν τῶ σώματος παθῶν
 τυραννέμενος· βαρβαρικοῖς δὲ τρο-
 παίοις ἐναβρωόμενος, ὅπως καὶ ἡλιθίος
 εἶναι μοι δοκεῖ, καὶ ἀνδραποδάδης.
 δαίλια γὰρ καὶ φόβω μειζόνων κακῶν,
 εἰ καὶ παρέδδξον καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκοῦ-
 (σαι, ἀνδρῆος εἶναι δοκεῖ. φοβέμενος
 γὰρ δουλείαν ἢ ἑαυτῶ ἢ τῆς παίδων
 πολιμεί.

Δαυὶλ πρεσβυτέρω. σζβ.

Danieli Presbytero. 292.

Τὸν λαμωρῆς ἀπρόμενον ὑποθέ-
 στας, καὶ τὸν νοῦν τῶ ἱερῶν γραφῶν ἐρ-
 μινεύσαι περιφρόνητος, καὶ τὴν μὲν
 γλώττιαν ἔχειν σμνίλω τε καὶ ἡραλίω,
 τὴν δὲ γνώμην εὐσεβῆ τε καὶ ἀγαθῆ
 ἀκολουθεῖν τε αὐτῶς, καὶ μὴ ἡγεῖσθαι,
 μηδὲ πορῆς τὸ οἰκεῖον βέβλημα, τὸν
 σκείναν νοῦν ἐκβιάζουσα. τοῖς γὰρ
 ὡδραποῖν καὶ παρερμινεύειν τολμῶ-
 σι, κίνδυνος ἐστὴρηται μέγιστος εἰς
 αὐτῶ τὴν ψυχῶν βλέπων.

Νιλάμμωνι πρεσβυτέρω. σζγ.

Nilammoni Presbytero. 293.

Φυσιολογεῖν μὲν ἐμοὶ ἔ πολλὴ ἀσέ-
 δη, ἵνα δὲ μὴ σε λυπήσω, γράφω. ὅτι
 ἀπὸ τῶν πάντων κράσεων ἀφαιροῦν, πῆ-
 νες μὲν τῶν μεθυόντων ὡρεοὶ γίνονται
 καὶ θυμοειδέες. πῆνες δὲ πυρροὶ καὶ ὑφαί-
 μοι, ἢ ὑπὸ ἐκστάσεως, τῶ αἵματος
 ὑπονοσήσασθαι εἰς τὸ βάθος, καὶ ἀχρῶν
 τῶ πρεσώπου τὴν ὄψιν ἀνεκκα-
 λελαιπότος, ἢ τῆς κινήσεως τὸ ἐπιβά-
 θει θερμὸν εἰς τὴν ὄψιν ἀνεκκα-
 λεσαμένης. εἴτε δ' ὅπως περὶ εἴτε σκεί-
 νως εἴη κεκραμένος, δυνάται ὁ λογι-
 σμός, καὶ ἀπὸ ἡμῶν ἀριστός, ἢ μὴ
 συγχρησῆσαι ὅλως κινήσει τὸ πάθος,
 ἢ κινήσει μεταρρυθμίσει εἰς ἀρμονίαν
 καὶ ὁρατότητα.

& continentiam velut tyrannide opprimit,
 hic, cum liberam ab omni vitiosa affectio-
 ne animam habeat, id meretur, ut multis
 ac præclaris trophæis exulter. Qui autem,
 cum ab illis profus constrictus teneatur,
 atque à barbaricis corporis vitiis tyranni-
 de premitur, barbaricis tamen trophæis
 gloriatur, hic profecto mihi & stolidus, &
 ferulis animi esse videtur. Quippe ob ma-
 iorum malorum metum ac formidinem
 (etiamsi hoc & dictu & factu mirum sit,
 fortis & strenui viri speciem gerit. Dum
 enim id timet, ne aut ipse, aut ipsius filij
 feruiant, bellum gerit.

Eum, qui præclarum aliquod argu-
 mentum attingit, ac Scripturarum sacra-
 rum mentem interpretari conatur, hoc fa-
 cere oportet, ut linguam quidem grauem
 & apertam ac dilucidam, mentem verò
 piam & sanctam: easque sequatur, non au-
 tem antecedit, nec ad arbitrium suum ea-
 rum sensum torqueat. Iis enim, qui eas
 peruertere, ac sinistra interpretatione de-
 prauare non dubitant, maximum pericu-
 lum, ad ipsam animam spectans, impendet.

Mihi quidem de rerum natura dispu-
 tate haud magno studio est: at ne te mœ-
 rore afficiam, hoc scribo. Ob tempera-
 mentorum discrimen fit, ut quidam ex his
 qui temulentia laborant, pallidi ac fero-
 ces existant, quidam contra rubicundi ac
 sanguinei: quod videlicet aut ob mentis
 emotionem sanguis ad intimas partes se-
 receperit, ac pallidam oris superficiem re-
 liquerit, aut quod agitatio calorem eum,
 qui in intimis partibus situs est, ad extimas
 partes reuocarit. Cæterum siue hoc, siue
 illo pacto quispiam captus sit, potest ratio
 præstantissimi cuiusdam aurigæ instar, aut,
 ne hæc vitiosa affectio excitetur, prohibe-
 re: aut eam, si excitata sit, in concentum
 ac lenitatem traducere.

XX